

Εἰς τὸ αὐτὸ πόνημα εὐρίσκεται ἀλλη τις ὁῆσις, τὴν δούιαν ἡθελεν ὑπερθαυμάσειν ὁ κόσμος, ἢν ὑπῆρχεν εἰς Ἐθνικοῦ τινὸς τὰ συγγράμματα. ‘Μη ἐγκαταλίπῃς φίλον ἀρχαῖον, ὁ γάρ πρόσφατος οὐκ ἔστιν ἔφισος αὐτῷ οἶνος νέος, φίλος νέος· ἐδὲ παλαιωθῆ, μετ’ εὐφροσύνης πίεσαι αὐτόν.*’ Πόσον δυνατὰ περιγράφει τῆς φιλίας τὰς ἀθετήσεις! ‘Βάλλων λίθον ἐπὶ πετεινὰ ἀποσβεῖ αὐτά, γὰρ ὀνειδίζων φίλον διακύνει φιλίαν. Ἐπὶ φίλον ἐὰν σπάσῃς φομφαίαν, μη ἀπελπίσῃς· ἔστι γάρ ἐπάνοδος. Ἐπὶ φίλον ἐὰν ἀνοίξῃς στόμα, μη εὐλαβηθῆς· ἔστι γάρ διαλλαγή· πλὴν ὀνειδισμοῦ καὶ ὑπερηφανίας γὰρ μυστηρίου ἀποκαλύψεως καὶ πληγῆς δολίας, ἐν τούτοις ἀποφεύξεται πᾶς φίλος.†’ Εἰς τοῦτο καὶ ἄλλα διάφορα τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως παραγγέλματα δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν τὰς εἰς τὸν Ἐπίκτητον γὰρ Οράτιον τόσον θαυμαζούμενασοίκιακάς διασαφήνεις. Τοιαύτης φύσεως ὁραῖα τινὰ παραδείγματα εὑρίσκονται εἰς τὰ ἐφεξῆς ἀποσπασμάτια, καὶ αὐτά περὶ φιλίας. ‘Ο ἀποκαλύπτων μυστήρια ἀπώλεσε πίστιν, γὰρ οὐ μὴ εὐηργεῖ φίλον πρὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Στέρεον φίλον, καὶ πιστόθητι μετ’ αὐτοῦ· ἐὰν δὲ ἀποκαλύψῃς τὰ μυστήρια αὐτοῦ, οὐ μὴ καταδιώξῃς ὅπισσα αὐτοῦ· καθὼς γάρ ἀπώλεσεν ἀνθρώπος τὸν ἔχθρον αὐτοῦ, οὗτος ἀπώλεσας τὴν φιλίαν τοῦ πλησίουν καὶ ως πετεινὸν ἐκ χειρός σε ἀπέλυσας, οὕτως ἀφῆκας τὸν πλησίον, καὶ οὐ θηρεύεις αὐτόν. Μη αὐτὸν διώξῃς, διτὶ μακρὰν ἀπέστη, γὰρ ἔφυγεν ως δορκάς ἐκ παγίδος. Ὅτι θραῦμα ἔστι καταδῆσαι, καὶ λοιδορίας ἔστι διαλλαγῆ· δὲ ἀποκαλύψας μυστήρια ἀπῆλπισε.‡’

Λικαίως ἔκρινεν δοσοφός οὗτος ἀνὴρ τὴν σταθερότητα γὰρ πίστιν ως κεφαλαιώδεις ποιότητας τοῦ ἀγαθοῦ φίλου. Εἰς ταύτας ἐπροστέθησαν ὑπὲρ ἄλλων ἡ χοηστοήθεια, ἡ μάθησις, ἡ φρόνησις, ἡ κατὰ τὴν ἡλικίαν γὰρ τὴν περιεσπίαν ἰσότης, καὶ ὁ ὀμιλητικὸς τρόπος. Εἳνα δὲ ἔχεται καὶ ἡ ἴδική με γνωμη περὶ ὑποθέσεως τόσον τετριμένης, ἥθελα εἰπεῖν διτὶ χρειάζεται καὶ κάποια ὄμαλότης διαγωγῆς. Συμβαίνει πολλάκις νὰ κάμη τις φίλον, τοῦ δούιον τὸν χαρακτῆρα περιηρῶσιν διόλκησος ἐνιαυτὸς πρὸν γνωρίσητό τε δὲ ἀνακαλύπτει αἰγνιδίως κακὴν τινὰ τῆς ψυχῆς τον διάθεσιν, τὴν δούιαν διλίγον ὑπωπτεύθη ὅτε ἥρχε μετ’ αὐτοῦ τὴν φιλίαν. Εὑρίσκονται τινὲς, οἵ δούιοι εἰς ἄλλας μὲν περιόδους τῆς ζωῆς των ἔναις ἀνεκφράστως ἐράσμιοι, εἰς ἄλλας δὲ διηδιγότερον βρελυκτοὶ γὰρ ἀξιομίσητοι. Καὶ ἔναις βέβαια κακοτυχία δχι μικρὰ νὰ ἐπιλεχθῇ τις

εἰς φιλίαν μὲ ἀνθρώπον, δοτὶς διὰ τῶν ἀλλαγῶν τούτων τῆς διαθεσεώς του εἶναι ποτὲ μὲν ἐράσμιος, ποτὲ δὲ μισητός.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ.

Η ΣΙΚΕΛΙΑ, ὡραία καὶ καρποφόρος νῆσος εἰς τὴν Μεσόγειον, πρὸς νότον τῆς Ἰταλικῆς χερσονήσου, ἔχει ἐπιφάνειαν 10,642 μιλίων τετραγωνικῶν· κατοίκους δὲ 1,787,771· ἦτοι, 168 ἐφ’ ἑκάστου τετραγωνικοῦ μιλίου. Ο πληθυσμὸς αὐτῆς λέγεται ὅτι ἔχομετισε τοπάλαι πολὺ μεγαλύτερος· ἀλλὰ τὴν σήμερον εἶναι ἀρκετὰ πλειότερος παρ’, δοσον ἦτο πρὸ μᾶς πεντηκονταετηρίδος, ἐπειδὴ τὸ 1770 ἦτον 1,123,-163· τὸ δὲ 1798, 1,619,305.

Η νῆσος αὐτῆς ἔρχαίως τὸ σιτοφυλάκιον τῆς πολυαιθρώπου Ρώμης, καὶ τώρα δὲ εἰσέπει ἐδύνατο νὰ τρέψῃ πληθυσμὸν πολὺ ἀνώτερον τοῦ ἵδιον της, ἐὰν ἡ παχυλὴ ἄγνοια καὶ οἱ σφαλεροὶ νόμοι δὲν κατεπίξεαν τὴν γεωργίαν της. Λειμῶνες τεχνητοὶ δὲν ὑπάρχουν ποσῶς· γεωμηλα, γογγύλια, σεῦτλα, καὶ ἄλλα τινὰ ὄμοια, ἀγνοοῦνται διοτελῶς· ἡ γῆ, ἐκτὸς δταν φυτεύωνται φάσηλοι ἡ πίσα, σπείρεται πάντοτε ἀπὸ σῖτου, ἀφίνεται δὲ ἐκ διαλειμμάτων ἀσπαργοτοσ ἔνα ἡ δύο χρόνους, ζησιμεύοντα πρὸς κτηνοτροφίαν. Μολονότι οὔτε καλῶς καθαρίζεται, οὔτε καλῶς κοποίζεται, δίδει ὄμως κατὰ μέσον δρον δικτὸν εἰς τὸ ἐν, εἰς τινὰς περιοχὰς δεκαέξ εἰς τὸ ἐν, καὶ εἰς διλίγας τινὰς ἔως καὶ τριάκοντα δύο εἰς τὸ ἐν. Μεγάλαι αὐτῆς μερίδες πάνονται μὲ μισθὸν ἀπὸ σιντροφίας γεωργῶν, ἡ μαλλον ποιμένων, τινὲς τῶν δούιων ἔχουν δέκα ἡ δώδεκα χιλιάδας προβάτων. Τὰ διάφορα ποίμνια βόσκονται ὄμοι, ἀπαξ δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ γίνεται ἀπαρίθμητις καὶ καταγραφὴ αὐτῶν, καὶ πᾶς κτήτωρ χρεόνεται καὶ πιστόνεται μὲ τὸ ἀνάλογον αὐτοῦ μερίδιον τῶν ἐσόδων γὰρ ἔξοδων.

Εἰς τὴν Σικελίαν εὑρίσκονται πολλοὶ ἀμπελῶνες, ἔξαιρετα γεωργημένοι· δο οἶνος τοῦ Μιλάτζων, τῶν Συρακουσῶν, τῆς Αύδολας, καὶ τῆς Βιττορίας ὑπάγει εἰς τὴν Ἰταλίαν· δὲ τῆς Μαρσάλας ἔξαγεται εἰς διλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Γίνεται δὲ καὶ κάνναβις· ἀλλὰ σῖτος εἶναι τὸ κυριώτερον προϊὸν τῆς νῆσου, καὶ λαμβάνεται ἀνεξόδως εἰς δημοσίους ἀποθήκας, αἱ δούιαι εἰς τινὰ μέρη τῆς νῆσου δὲν εἶναι παρὰ κοιλότητες εἰς ἀσβεστώδεις βράχους, ἡ τρύπαι εἰς τὴν γῆν, σχηματισμέναι ως βωκάλιον, περιτοιχισμέναι καὶ κατεπικενασμέναι εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μη τὰς διαπερνᾶ νερόν. Διά τῶν μέσων δὲ τούτων ἐφυλάχθη τόσον πολὺν καιρὸν ὁ σῖτος, ὥστε εὐρέθη κάλλιστος μετὰ τὴν παρέλεισιν μᾶς

* Σοφία Σειράχ, δ'. 10. † Αὐτόθι σε'. 20, 21, 22.
‡ Αὐτ. ξε'. 16—21.

εκατονταετηρίδος. Ἡ ἑλαία μεγαλύνεται πλέον εἰς τὴν Σικελίαν παρὰ εἰς τὴν Ἰταλικὴν ἥπερον, οὗ δὲ καὶ μαρφότερον, καὶ θότι ὑπάρχει ἀπόδειξις διότι δένδρα ἔφθασαν εἰς ἡλικίαν ἐπτά η δικτὸν ἐκατονταετηρίδων. Οἱ χωρικοὶ σέβονται μὲν τὰς ἑλαίας, καὶ δὲν ὑποφέρουν νὰ τὰς βλέπωσιν ἀφανιζομένας· πλὴν δὲν ἐπιμελοῦνται αὐτὰς διόλουν, καὶ τὸ γινόμενον ἑλαιον εἶναι ως ἐπιτοπλεῖστον ἀπὸ τὰ χειρότερα. Τὰ πιστάκια καλλιεργοῦνται προσέτι εἰς τὴν Σικελίαν· γίνονται δὲ καὶ κύαμοι πολυάριθμοι, οἵτινες συγκροτοῦν ἴκανὸν μέρος τῆς τροφῆς καὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων. Τὸ Σικελικὸν μέλι καίνει μεγάλην ὑπόληψιν· ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ κηρος ζητεῖται διὰ τὰς ἐκκλησίας, τὰ μελίσπια καταντὸν ἐπικεφαλέστατα. Γίνεται δὲ καὶ δίλιγον βαμβάκιον εἰς τὴν Τερρόναβαν καὶ Κατάνην.

Πρωτεύει τῆς Σικελίας ἡ Πάνορμος, περιέχουσα ως 200,000 κατοίκων. Εἶναι δὲ ἐστρωμένη ἀπὸ μεγάλα ὄμαλα κομμάτια ἡφαιστίων λίθων, ἔχουσα καὶ περιπάτους εἰς τὰ πλάγια, ἐπὶ τῶν ὅποιων οἱ βάναυσοι τεχνῖται, ως ὑποδηματοποιοί, χάπται, καὶ λοιποί, ἐνεργοῦν ἔκαστος τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἐπιτήδευμα εἰς τὸ ὑπαίθρον. Ωραῖός τις δημόσιος κῆπος ὑπάρχει εἰς τὴν πόλιν, μὲ θέαν τερπνὴν τῆς θαλάσσης ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους, ἐκ τοῦ ἄλλου δὲ τῶν βουνῶν, δσα περικλείουν τὴν ἐπίπεδον γῆν, καλούμενην Χρυσῆν Κόγχην· ἐπὶ τῆς κόγχης ταύτης κεῖται ἡ Πάνορμος, ἔχουσα ἐμπροσθεν αὐτῆς δάσην εὔσημα ἀκακιῶν καὶ πορτογαλλεῶν, μεμιγμένα μὲ χωρία, καὶ ἀγροκήπια, καὶ θερινοῦς οἴκους, διατρέμονταν οἱ εὐκατάστατοι τὸν μῆνα τοῦ Μαΐου, καὶ πάλιν μέρος τοῦ Σεπτεμβρίου· Οκτωβρία. Εἰς τὴν Πάνορμον εἰσίσκεται τυπικὸν τι σχολεῖον, ουνιστάμενον ἐκ περίπου χιλίων μαθητῶν ἀπὸ ἐξ ἑως δεκατεσσάρων χρόνων ἡλικίας. Αἱ ὑψηλότεραι δὲ κλάσεις ζοῦν σχεδὸν τὴν ζωὴν τῶν Νεαπολιτῶν. Σηκόνονται πολλὰ ἀγγια, κάμινον ἔνα περίπατον, γεματίζουν μεταξὺ τῶν τριῶν καὶ τεσσάρων, ἵπτεύονται ἡ περιπατεῖν εἰς τὸ παραθαλάσσιον καθ' ἐπόρεαν· ἔπειτα εἰς τὸ θέατρον· ἔπειτα εἰς τὸ παικτήριον τὴν νύκτα· καὶ, τέλος, εἰς τὴν κλίνην τὰ χαράγματα. Πρὸς τὴν γεωγραφὴν δὲν ἔχουν τὴν παρασκεψὴν κλίσιν· ποτὲ δὲν ἐπικεπτονται τὰ ὑποστατικά των εἰς τὰς ἐπαρχίας. Καὶ ἐπειδὴ δὲν θεριναὶ κατοικίαι, διότι εἰσιδεύονταν δίλιγας ἐβδομάδας τὸ ἔαρ καὶ τὸ φθινόπωρον, εἶναι δλαι εἰς τὴν γειτονίαν, διάγουν εἰς τὴν ἀταράλλακτα ως εἰς τὴν πόλιν. Αἱ συναναστροφαὶ των ποσῶν δὲν διαφέρουν ἀπὸ τας τῶν Ι. αλῶν· οἱ ἀνθρώποι συνέρχονται διὰ νὰ παίζων χαρτία, καὶ νὲ τρώγωνται παγωτά, διλλὰ συνομιλοῦν πολλὰ δίλιγον. Οἱ γεωργοὶ

λέγεται διτι εἶναι ἀμαθέστατοι, καὶ κρατοῦν τοὺς λογαριασμοὺς αὐτῶν μὲ σημάδια. Οἱ εὐγενεῖς ἐμποροῦν μὲν νὰ πωλῶσιν ἡγορασμένας γαίας· τὰς πατρικάς των ὅμως διὰ νὰ πωλήσωσι, χρειάζεται ἀδεια βασιλική.

Ἡ Μεσοήγη ὑπέφερε τὰ πάνδεινα ἀπὸ σεισμούς, γε κατιδαφίσθη ὀλότελα τὸ 1783· ἔκτοτε δὲ ἔλαβε τὸ προτέρημα εὐτάκτων καὶ νέων οἰκοδομῶν. Ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς ἀναβαίνει εἰς περίπου 70,000. Ὁ εὖμορφός της μόλος ἔκτεινεται ὑπὲρ τὸ ἐν μίλιον κατὰ τὸν αιγαλὸν, καὶ πετρώδες δὲ καὶ ἀμμῶδες ἀκρωτήριον, εξέχον κυκλοειδῶς, σχηματίζει βαθὺν, εὐρύχωρον, καὶ ἥσυχον λιμένα, εὐπρόσιτον σχεδὸν πάντοτε, ἀν καὶ γειτονεύη μὲ τὴν Σκύλλαν καὶ Χάρονθιν. Ἡ ἐκπαίδευσις λέγεται διτι ἀμελεῖται πολὺ εἰς τὴν Μεσοήγην· καὶ οἱ εὐγενεῖς ως ἐπιτοπλεῖστον δὲν διατριβούν ἐκεῖ. Εἰς βραχυλογίαν, οὔτε διὰ συνομούς, οὔτε διὰ μάθησιν, οὔτε διὰ πλούτη, εἶναι δύομαστὴ ἡ πόλις αὐτη.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων πόλεων εἶναι αἱ Συρακοῦσαι, ἀφθονοῦσαι ἀπὸ ἀρχαιότητας, λείψανταις παλαιᾶς ὁμονύμου πόλεως, καὶ ἡ Κατάνη, εἰς τὴν ἀμεσον γειτονίαν τῆς Αἴτνης, ἡτις πολλάκις κατεπλάκωσεν αὐτὴν δι' ἐκρήξεων. Εἰς πάντα τοιοῦτον σπαραγμὸν ἐβλάβη κατὰ τὸ ιαλλον καὶ ἡττον ἡ Κατάνη· ἀλλὰ τρὶς ἀνετράπη ἡ κατεκάη ὀλότελα, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς κατεπόθησαν διλκῶς ἡ μερικῶς, δηλαδὴ ἀπαξεὶς τὴν δωδεκάτην ἐκατονταετηρίδα, καὶ διὰ εἰς τὴν δεκάτην ἐβδομην.

ΔΕΝ εἶναι εἰς τὸν κόσμον οὔτε ἀναγκαία εἰμιανένη, οὔτε τυφλὴ τύχη, οὐδὲ τίποτε συμβαίνει ἐξ αὐτομάτου, ἢγεν, χωρὶς τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ· ἀφθονία καὶ ἔρδεια, πλούτος καὶ πενία, εὐτυχία καὶ δυστυχία, δλα προέρχονται ἀπὸ τὴν πατρικὴν βουλὴν καὶ σοφὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ· Ἐάν διως εὐδίκωνται εἰς τὸν κόσμον καὶ τινες πρὸς ἡμᾶς φανόμεναι ἀταξίαι, τούτῳ συμβαίνει διότι δὲν δυνάμεθα νὰ καταλάβωμεν τὸν δλον σύνδεσμον καὶ τὴν συνάφειαν τῶν πραγμάτων, τὴν ὅποιαν, ἀν ἡτο δυνατὸν νὰ καταλάβωμεν, ἡθέλαιμεν θαυμάζειν ἐκπλιττόμενοι τὸ ἀνεξιχνίαζον βάθος τῆς θείας σοφίας εἰς δλα τὰ πράγματα.—ΜΗΤΡΟΠ. ΠΛΑΤΩΝ, μετάφρ. ΚΟΡΑΗ.

ΛΤΣΙΣ ΤΟΤ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ. (18 ε. Σελ. 128.)

Ἄμφι μετακαίρεται εἰς τὴν Ρύμην, τίκνωσα τὸ Φ., καὶ σ' τῆρα, Παραμοιαὶς τὸν Πισσιάν, Εἰς τὴν Κόνην, καὶ Ιανίαν, Καὶ παντοῦ ὅπου ὑπῆρχεν θε Ωρέας· Πλάτωνικόν. Τῶν γονέων σου θεωνικῶν εἰσ' οὐρανὸς εἰς τὴν προγόνων μας δομένες. Κ' αὐτὸν τὴν Κάδμον σίσ τὰ χέρια τῶν προγόνων μας δομένες.